

Sygn. akt VI Gz 307/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Barbara Frankowska (spr.)**

Sędziowie: **SO Renata Bober**

SO Anna Walus - Rzqsa

Protokolant: asystent sędziego Agnieszka Wasilewska - Kardys

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2015 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku: **(...) Banku (...) w S.**

przeciwko dłużnikowi: **E. C.**

o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu V Wydziału Gospodarczego z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt V GCo 38/15

postanawia:

1. **zmienić** zaskarżone postanowienie w ten sposób, że **oddalić wniosek**,
2. **zasądzić** od wierzyciela (...) Banku (...) w S. na rzecz dłużniczki E. C. kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 26 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu, Wydział V Gospodarczy nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 12 marca 2015 r. wystawionemu przez wierzyciela (...) Bank (...) Oddział w M. przeciwko dłużniczce E. C. z ograniczeniem jej odpowiedzialności do kwoty 30 000 zł.

W uzasadnieniu wskazał na art. 96 i 97 prawa bankowego i fakt, że dłużnik poddał się egzekucji, a roszczenie wierzyciela wynika z czynności bankowej dokonanej bezpośrednio z bankiem.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniosła dłużniczka zaskarżając je w całości i zarzucając naruszenie art. 776 kpc i art. 777 § 1 pkt 3 kpc, art. 32 ust. 1 Konstytucji – poprzez nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, który zgodnie z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego został uznany za niezgodny z konstytucją, oraz wnosząc o jego uchylenie i zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu zażaleniu dłużniczka powołała się na orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r. sygn. P 45/12, w którym Trybunał uznał, że bankowe tytuły wystawiane są niezgodnie z konstytucją, gdyż narusza

to zasadę równego traktowania w relacji między bankiem a jego klientem, z jego wierzycielami oraz relacji między dłużnikami banków i dłużnikami innych podmiotów. Zdaniem dłużnika nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu stanowiło udzielenie ochrony porządkowi niekonstytucyjnemu, co godzi w podmiot w porównaniu z bankiem słabszy.

W odpowiedzi na zażalenie wierzyciel w niósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów.

W uzasadnieniu wierzyciel podnosił argumentację na okoliczność obowiązku stosowania przepisów uznanych za niekonstytucyjne z odroczonym terminem utraty ich obowiązywania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie, ale z innych przyczyn niż wskazane w jego uzasadnieniu.

W przedmiotowej sprawie klauzula wykonalności została nadana bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w oparciu o art. 96 i 97 prawa bankowego i art. 777 § 1 pkt 3 i art. 781 § 2 kpc.

Na podstawie ksiąg banków lub innych dokumentów związanych z dokonywaniem czynności bankowych banki mogą wystawiać bankowe tytuły egzekucyjne /art. 96 ust. 1 pr. bank./.

Bankowy tytuł egzekucyjny może być podstawą egzekucji prowadzonej według przepisów kodeksu postępowania cywilnego po nadaniu mu przez sąd klauzuli wykonalności wyłącznie przeciwko osobie, która bezpośrednio z bankiem dokonywała czynności bankowej albo jest dłużnikiem banku z tytułu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z czynności bankowej i złożyła pisemne oświadczenie o poddaniu się egzekucji oraz gdy roszczenie objęte tytułem wynika bezpośrednio z tej czynności bankowej lub jej zabezpieczenia. / 97 ust. 1 pr. Bank./.

Odnosząc się do zarzutów zażalenia to tą one niezasadne.

Sąd Okręgowy miał na uwadze wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r. P 45/12, zgodnie z którym przepis art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz.U. z 2015 r. poz. 128) są niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Jednocześnie Trybunał orzekł, iż wymienione przepisy tracą moc obowiązującą z dniem 1 sierpnia 2016 r. Zgodnie bowiem z art. 190 ust. 3 Konstytucji orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny, może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego.

Trybunał Konstytucyjny orzekając w przedmiocie odroczenia utraty mocy przez w/w przepisów wskazał w uzasadnieniu, że przyjmując za punkt wyjścia zasadę, w myśl której niekonstytucyjny przepis powinien zostać natychmiast usunięty z systemu prawa, Trybunał ustala, czy np. względ na ochronę wolności lub praw konstytucyjnych osób, których sytuacja prawna jest ukształtowana przez niekonstytucyjny przepis, nie wymaga zastosowania klauzuli odraczającej. Niekiedy Trybunał ma na względzie również zasady konstytucyjne o wyłącznie przedmiotowym charakterze. Co do zasady sąd ma obowiązek stosować niekonstytucyjny przepis w okresie odroczenia terminu utraty jego mocy obowiązującej. (...).

Trybunał wskazał, że przepisy, których dotyczył wyrok zachowują moc obowiązującą przez ponad rok od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw, chyba że wcześniej zostaną uchylone bądź zmienione przez ustawodawcę, (...). Odroczenie ma ten skutek, że w okresie odroczenia przepisy te (o ile wcześniej nie zostaną uchylone bądź zmienione przez ustawodawcę), mimo obalenia w stosunku do nich domniemania konstytucyjności, powinny być stosowane przez ich adresatów, w tym przez sądy (zob. wyroki z 4 marca 2014 r., sygn. K 13/11, OTK ZU nr 3/ (...), poz. 28 i 29 lipca 2014 r., sygn. P 49/13, OTK ZU nr 7/ (...), poz. 79).” Odroczenie terminu utraty mocy obowiązującej przepisu ma ten skutek, że pomimo, iż obalone zostało w stosunku do niego domniemanie konstytucyjności, przepis ten jest stosowany przez wymiar sprawiedliwości, zachowuje bowiem moc obowiązującą, a zatem musi być przestrzegany i stosowany

przez wszystkich adresatów /wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 2014-12-16, III CSK 13/14 i zacytowane tam orzecznictwo/.

W przedmiotowej sprawie zatem przepisy art. 96 ust. 1 i 97 ust. 2 pr. bankowego, tak w dacie orzekania o nadaniu klauzuli wykonalności, jak też rozpoznawania zażalenia dłużnika nadal obowiązują w związku z odroczeniem utraty mocy jego obowiązywania i nie uchylecia go przez ustawodawcę. Sąd jest zatem zobligowany do jego stosowania.

Rozpoznając zażalenie Sąd II instancji, będąc sądem merytorycznym miał na uwadze inną kwestię.

Zgodnie z art. 786² § 1 kpc Sąd bada czy dłużnik poddał się egzekucji oraz czy roszczenie objęte tytułem wynika z czynności bankowej dokonanej bezpośrednio z bankiem lub z zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z tej czynności.

Ocena może być dokonana wyłącznie w oparciu o dokumenty dołączone do wniosku.

Pisemne oświadczenie dłużnika o poddaniu się egzekucji stanowi zatem konieczny załącznik do wniosku o nadanie (...) klauzuli wykonalności.

Zgodnie zaś z art. 129 § 2 kpc zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego radcą prawnym lub adwokatem, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa.

W rozpoznawanej sprawie oświadczenia dłużnika o poddaniu się egzekucji zamieszczone zostało w załączniku do umowy kredytowej o kredyt obrotowy w rachunku kredytowym. Wierzyciel załączył do wniosku jedynie kserokopię tej umowy oraz oświadczenia jako odpisy poświadczony za zgodność z oryginałem przez dwóch prokurentów wierzyciela.

Odpisy wymienionych dokumentów nie zostały zatem uwierzytelnione przez uprawnioną do tego osobę zgodnie z art. 129 kpc.

Wymogu tego nie spełnia poświadczenie za zgodność przez osoby uprawnione do składania oświadczeń woli w imieniu wierzyciela, także w świetle art. 95 ust. 1 ustawy pr. Bankowe, zwłaszcza w świetle ust. 1 a powołanego art. 95, a to zgodnie z którym moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Nieprzedstawienie przez wierzyciela oryginałów lub prawidłowo poświadczonych odpisów oświadczenia dłużnika o poddaniu się egzekucji, a także oryginału lub prawidłowo poświadczonych odpisów umowy kredytowej nie pozwala ocenić, czy spełnione zostały przesłanki warunkujące nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności /por.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22.10.2010 r., III CZP 80/10 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20.11.2009 r., III CZP 90/09/.

Braki te uniemożliwiają uwzględnienie wniosku.

Mając na uwadze powyższe Sąd w oparciu o przepisy art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc orzekł jak w pkt I sentencji postanowienia zmieniając zaskarżone postanowienie i oddalając wniosek.

W przedmiocie kosztów postępowania zażaleniowego Sąd orzekł na podstawie art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 98 kpc.